

INHOUD

#START 15

I. #OPRICHTERS 21

@Ev 23

@Noah 32

@Jack 44

@Biz 54

II. #NOAH 61

Roerige wateren 63

Status 71

Twitter 80

Ben mijn Twttr aan het opzetten 86

De cowboy op de rodeo 90

De groene bankjes 96

III. #JACK 103

Wat een rotzooi 105

Opnieuw chaos 113

En de winnaar is... 119

De eerste CEO 126

Het bod van honderd miljoen 131

Ligt Twitter eruit? 139

De kleermaker 146

Geruchten 153

Fuck fuck fuck... 157
Zandkastelen bouwen onder water 167
Mijn ouders aan het bellen 171

IV. #EV 189

Twitters derde aanvoerder 191
Vechten of vluchten 198
De marathonman 205
Diner met Al 208
Oprah 215
Een kurkentrekkerlanding in Irak 224
De 101 van *Time Magazine* 232
De Iraanse revolutie 240
De toevallige miljardair 248
De coach en de komiek 256
Jack is een boef geworden 264
Steve Jobs 2.0 270
Russische roulette 277
Geheime besprekingen 285
De clownswagen in de goudmijn 290
Storm op zondag 306

V. #DICK 317

Zonder ouderlijk toezicht 319
Jack's back! 325
Laten we morgen betere vergissingen maken 331
'Wat houdt je bezig?' 335

Dankwoord 347

#START

**4 oktober 2010, 10.43 uur 's morgens
Het kantoor van Twitter**

‘Ga weg,’ zei Evan Williams tegen de vrouw die op de drempel van zijn kantoor stond. ‘Ik moet overgeven.’

Ze deed een stapje achteruit en trok de deur achter zich dicht; een metalige klik klonk door het vertrek terwijl hij de zwarte prullenbak pakte die in de hoek van zijn kantoor stond, zijn handen nu trillend en zwetend.

Dit was het. Overgeven in de prullenbak zou zijn laatste daad zijn als CEO van Twitter.

Hij knielde even, zijn donkere jeans op de ruwe vloerbedekking, en leunde daarna achterover tegen de muur. Buiten ruiste de koele oktoberwind door de bomen langs Folsom Street. Het vioolachtige gezoef van het verkeer vermengde zich met het gedempte geluid van een gesprek bij de gesloten deur.

Even later waarschuwde iemand zijn vrouw Sara, die ook bij Twitter werkte: ‘Er is iets mis met Ev.’ Ze haastte zich naar zijn hoekkantoor; haar weelderige, zwarte bos krullen golfde op het ritme van haar pas.

Sara keek op haar horloge en beseftte dat Ev nog maar drie kwartier had voordat hij driehonderd Twitterwerknemers toe moest spreken en hun het nieuws moest vertellen. Ze deed de deur open en stapte naar binnen.

Verderop in de gang bekeek het pr-team van Twitter nog eens de blogpost die om 11.40 uur op de website moest worden gezet, het moment waarop Ev klaar zou zijn met zijn toespraak voor het personeel en de microfoon zou geven aan de nieuwe CEO, waar-

De Twitter Story

mee hij de macht overhandigde met een gebaar dat zo simpel was als het overgeven van het stokje tijdens een estafette.

De blogpost, die overal ter wereld zou worden opgepikt en gepubliceerd door duizenden nieuwssites en blogs, maakte opgewekt bekend dat Twitter, het vier jaar oude sociale netwerk, nu 165 miljoen geregistreerde gebruikers had die iedere dag het verbijsterende aantal van 90 miljoen tweets plaatsten. Vijf alinea's later werd vermeld dat Evan Williams, de huidige CEO, vrijwillig aftrad.

'Ik heb besloten onze COO, Dick Costolo, te vragen om Twitters CEO te worden,' aldus de post, zogenaamd door Ev zelf geschreven.

Dat was natuurlijk niet waar.

Ev, die op de vloer van zijn kantoor lag met een prullenbak in zijn armen, wilde dat absoluut niet zeggen. De boerenzoon uit Nebraska, die een tiental jaren eerder in San Francisco was aangekomen met niet meer dan een paar tassen goedkope, te ruime en versleten kleren en tienduizenden dollars schuld op zijn creditcardrekening, wilde de baas blijven van het bedrijf waarvan hij medeoprichter was. Maar zo zou het niet gaan. Het deed er niet toe dat hij nu meer dan een miljard dollar bezat of dat hij zijn hele leven aan Twitter gewijd had. Hij had geen keus: zijn vertrek was afgedwongen in een verraderlijke, bloedige coup in de bestuurskamer door mensen die hij zelf had aangenomen en van wie sommigen tot zijn beste vrienden waren gaan behoren, en door enkele van de investeerders van het bedrijf.

Ev keek op toen hij Sara binnen hoorde komen. Hij veegde met de mouw van zijn trui over de donkere stoppels op zijn kin.

'Hoe voel je je?' vroeg Sara.

'Kut,' zei hij, niet zeker of het de zenuwen waren of dat hij iets onder de leden had. Of allebei.

Aan het einde van de gang, door de deuren die naar de centrale hal leidden waar de kantoren van Twitter op uitkwamen, was de wachtruimte, waar exemplaren van de *New Yorker*, de *Economist*

#Start

en *The New York Times* in waaiers op de witte, vierkante koffietafel lagen. In elk blad stonden artikelen over Twitters rol in de revoluties die op dit moment in het Midden-Oosten plaatsvonden – opstanden die via Twitter en andere sociale netwerken uiteindelijk zouden leiden tot de val van dictators in Tunesië, Egypte, Libië en Jemen en aanleiding gaven tot protestdemonstraties in Bahrein, Syrië en Iran.

Om de hoek voltooide Biz Stone, eveneens een van de vier oprichters, een mail aan alle werknemers met de mededeling dat er om 11.30 uur een algemene personeelsvergadering gehouden zou worden in de kantine. Aanwezigheid verplicht, gasten verboden. Het ging niet om een kleinigheid, maar om iets belangrijks. Hij klikte op ‘send’ en stond op van zijn bureau om naar Evs kantoor te gaan en zijn vriend, die ook bijna tien jaar zijn baas was geweest, te troosten.

Jason Goldman, verantwoordelijk voor Twitters productontwikkeling en een van Evs weinige bondgenoten in de uit zeven man bestaande raad van bestuur, zat al op de bank toen Biz binnenkwam en naast hem neerviel. Ev dronk nu stil uit een flesje water terwijl hij mismoedig in de verte staarde. De beroering en gekte van de afgelopen week maalden door zijn hoofd.

‘Weet je nog...’ begonnen Goldman en Biz in koor in hun poging om Ev op te vrolijken met leuke herinneringen uit de laatste jaren bij Twitter. Er waren heel veel leuke verhalen. Zoals die keer dat Ev te gast was in de *Oprah Winfrey Show* en bloednervuus voor een miljoenenpubliek zat te stuntelen. Of die keer dat de Russische president het kantoor binnen kwam lopen, compleet met lijfwachten en de geheime dienst, om zijn allereerste tweet te sturen en dat precies op dat moment de site uit de lucht ging. Of dat Biz en Ev samen naar het appartement van Al Gore in het St. Regis Hotel gingen voor een etentje en ‘strontlazarus dronken’ werden terwijl de voormalige vicepresident van de Verenigde Staten hen probeerde over te halen hem een deel van Twitter te verkopen. Of die rare pogingen van Ashton Kutcher bij zijn zwembad in Los

De Twitter Story

Angeles en van Mark Zuckerberg tijdens die vreselijke ontmoetingen in zijn spaarzaam ingerichte huis om het bedrijf over te nemen. Of al die keren dat beroemdheden en politici als Kanye West, will.i.am, Lady Gaga, Arnold Schwarzenegger, John McCain en talloze anderen soms onaangekondigd rappend, zingend, prekend, twitterend, sommigen zelfs high of dronken, in het kantoor waren verschenen om te proberen te begrijpen hoe dit bizarre ding dat de samenleving veranderde, beheerst kon worden en hoe ze er een deel van in handen konden krijgen.

Ev probeerde te glimlachen terwijl zijn vrienden spraken en deed zijn best om het verdriet en de verslagenheid op zijn gezicht te verbergen.

Er was één iemand die er misschien in zou kunnen slagen om Ev echt te laten glimlachen, en die man ijsbeerde nu in het kantoor ernaast, het kale hoofd voorovergebogen, zijn telefoon tegen zijn oor geplakt. Dick Costolo, ooit een bekend stand-upcomedian die op het podium had gestaan met acteur Steve Carell en actrice Tina Fey. Dezelfde Dick Costolo die Ev 'besloten had te vragen' Twitters nieuwe CEO te worden, de derde van het bedrijf dat pas vier jaar bestond.

Maar Dick was ook al niet in een joviale stemming. Hij praatte met de leden van de raad van bestuur die betrokken waren bij de machtsgreep en bevestigde de bewoording van de blogpost die kort daarna naar de media zou gaan, en ook wat hij tegen de honderden werknemers van Twitter zou gaan zeggen als hij de microfoon van Ev had overgenomen.

Hij liep op en neer terwijl ze overlegden over wat er zou gaan gebeuren: de terugkeer van Jack Dorsey.

Jack was de eerste CEO van Twitter geweest en een van de medeoprichters. Hij was in 2008 door Ev na een vergelijkbare machtsstrijd aan de kant geschoven. Op deze ochtend had hij verwacht in triomf terug te keren bij het bedrijf dat hij zo bezeten had opgebouwd, tot hij eruit was gezet.

Enkele uren eerder had de raad Jack ervan op de hoogte ge-

#Start

steld dat zijn terugkeer bij Twitter niet die dag nog zou plaatsvinden; er was enige vertraging opgetreden. Jack bevond zich slechts enkele straten verderop toen het drama zich die morgen bij Twitter afspeelde. Hij ijsbeerde in zijn kantoor bij Square, een bedrijf dat apparaten op de markt brengt die aan smartphones bevestigd kunnen worden om er met pinpas of creditcard betalingen mee te verrichten.

Hij was wakker geworden in zijn penthouse met muren van kaal beton aan Mint Plaza en had zich voor zijn werk gekleed in zijn nu kenmerkende, duizenden dollars kostende kleding: een mooi overhemd van Dior, een donkere blazer en een Rolex om zijn pols. Dat leek niet op wat hij droeg toen hij er bij Twitter werd uitgezet, met zijn ongestreken t-shirt en een zwarte pet.

Maar hoewel hij die ochtend een heel ander uniform droeg, had hij nog net zoveel minachting voor Ev, ooit zijn vriend en voor altijd medeoprichter, die Jacks plannen om bij Twitter terug te keren, had gedwarsboomd. Hoewel Ev dan wel zijn plaats als CEO op had moeten geven, hij was niet, zoals in de bedoeling had gelegen, openlijk ontslagen. Nog niet tenminste.

In het Twitterkantoor zag Ev op de klok dat het bijna 11.30 uur was. Tijd om te gaan.

Ev had geen idee dat hij een paar maanden later helemaal geen baan meer zou hebben bij Twitter. Biz en Jason volgden Ev het kantoor uit en de gangen door, zoals ze jaren hadden gedaan, eveneens zonder enig benul dat ook zij binnen korte tijd uit het bedrijf zouden worden gewerkt.

Ze liepen zijwigend langs de vrolijk gekleurde muren en witte schommelstoelen naar de bedrijfskantine, waar de verwarde werknemers op hun stoel gingen zitten. Geen van Twitters stafleden wist wat ze zouden gaan horen van hun populaire baas Evan Williams. Ze hadden geen idee dat het bedrijf waar ze voor werkten, een bedrijf dat de wereld op talloze manieren veranderd had, zelf op het punt stond voor altijd te veranderen.

I

#OPRICHTERS

@EV

Evs fietsbanden kraakten op de steentjes van de grindweg terwijl hij langs de eindeloze rijen groene en gele wijnstokken reed. De oranje gloed van de Californische zon verwarmde zijn rug, zijn feloranje sportschoenen stampten op de pedalen terwijl hij snelheid maakte op het dagelijkse, 6,5 kilometer lange fietstochtje naar zijn werk.

Hoe dichterbij hij Morris Street in Sebastopol, Californië, kwam, hoe meer auto's hem voorbij zoefden met achter zich een luchtstroom die de kleine zweetdruppeltjes deden verdampen die zich op zijn voorhoofd hadden gevormd. Dit was het moment waarop hij iedere keer weer tegen zichzelf zei dat hij zich op een dag niet al te ver in de toekomst een auto kon permitteren, in plaats van op een oude fiets te moeten rijden die hij ook nog eens van een collega had geleend.

Hij had zich nooit kunnen voorstellen dat het voor mensen in San Francisco nodig was om een auto te bezitten, want daar was hij naartoe op weg toen hij eerder dat jaar in Californië arriveerde. Het was 1997, midden in de moderne goldrush die de *tech boom* genoemd werd. Jonge technische nerds zoals Ev waren, net als softwareontwerpers en programmeurs, naar juist deze streek op weg gegaan om hun droom waar te maken omdat je, zo ging het gerucht, rijker kon worden met het verkopen van enen en nullen dan met glanzende goudklompjes.

Hij was 25 jaar oud, platzak en vol idealen toen hij aankwam, om erachter te komen dat de baan waarvoor hij was aangeno-

De Twitter Story

men, het schrijven van advertentieteksten voor een bedrijf genaamd O'Reilly Media, in Sebastopol was, een klein, rustig, lieflijk stadje bijna 90 kilometer ten noorden van San Francisco.

Toen hij het met zijn moeder op een kaart op de keukentafel in Nebraska had bekeken, leek het veel dichterbij de grote stad te liggen. Ev besloot dat hij geen andere keus had dan de baan aan te nemen. Hij was niet afgestudeerd en hij had geen idee hoe je software schreef. De kans om elders werk te vinden, was zo goed als nul. Bovendien betaalde O'Reilly hem 48 500 dollar per jaar, wat de tienduizenden dollars schuld op zijn creditcard en zijn studieschuld van een enkel jaar aan de universiteit zou helpen verminderen. Ook dacht hij dat zijn nieuwe werkgever, die technologische handleidingen uitgaf, de perfecte plaats was om te leren programmeren. Dus huurde hij voor 600 dollar per maand een kamer boven een garage aan de rand van de stad.

Ev voelde zich tot zijn verbazing zeer prettig in de eenzaamheid van Sebastopol, omgeven door stilte. Het deed hem denken aan de boerderij in Nebraska waar hij was opgegroeid. Op de dag dat hij naar Californië vertrok, daalde het aantal inwoners van Clarks van 374 naar 373.

In zijn kantoor zat hij vaak rustig achter zijn computer met zijn wijde, goedkope jeans, een veel te ruim, bijna altijd ingestopt t-shirt en, als het weer ernaar was, een raar petje.

Als je ouders een boerderij hebben, is mode meestal geen gespreksonderwerp aan het ontbijt. Start-ups en San Francisco zijn dat ook niet, en daarom had zijn vader, Monte, nooit begrepen waarom zijn jonge zoon Ev naar Californië ging om met computers te spelen in plaats van de familieboerderij over te nemen. Maar het gezin Williams had Ev eigenlijk nooit helemaal begrepen.

Vanaf de dag dat hij kon lopen was hij een dagdromer. Als jongen zat hij op het spatbord van de groene tractor ergens op het land en staarde hij al in de verte. Hij was verlegen en soms sociaal onhandig en paste zelden ergens bij; urenlang was hij al-

leen met zijn gedachten. Toen hij ouder werd, vereiste het normale leven in Clarks van hem dat hij met zijn vader en broer meeging uit jagen. Zoals alle jongens uit de Midwest werd hij geacht te leren schieten met een geweer en pijl en boog, een hert te ontweien en op baars en forel te vissen in de meren van Nebraska. Van hem werd verwacht dat hij football fantastisch zou vinden. En al die dingen moesten natuurlijk gedaan worden terwijl hij achter het stuur van een enorme pick-up zat. Het maakte allemaal deel uit van de *American dream*.

Maar Ev zat liever in zijn kamer, waar hij plastic modellen in elkaar lijmden, waar hij uren bezig was met het uit elkaar halen van zijn fiets om die dan weer zorgvuldig in elkaar te zetten, en waar hij ideeën opschreef over computerspelletjes die hij wilde gaan maken als hij ouder was – als hij zich een computer kon veroorloven. Wapens, football en jagen waren gewoon niet zijn ding.

Toen Ev ouder was en het tijd werd voor zijn eerste auto, had hij in plaats van een grote, sterke truck een lichtgele BMW. Met vier wielen en vier deuren was hij op high school plotseling erg populair. In de Midwest is een auto voor een tiener zoiets als een waterkoeler in de woestijn, zeldzaam dus en zeer gewenst. Al gauw scheurde hij met zijn nieuwe vrienden naar feestjes, waar hij het met meisjes aanlegde en bier dronk uit rode plastic bekertjes.

Maar aan zijn zorgeloze nieuwe leventje kwam een einde toen zijn ouders in zijn laatste jaar op school scheidden. Dorpsrodde-laars fluisterden dat zijn moeder later iets kreeg met de man van de kunstmest. Ev werd meegesleurd naar een ander stadje en een andere high school, waar hij terugviel in onopvallendheid en isolement.

Maar altijd zat zijn hoofd vol idiote plannetjes om iets te verdienen. De meeste vonden geen weerklank, zeker niet bij de plaatselijke Nebraskans. Toen het internet aan de Amerikaanse Oost- en Westkust steeds populairder werd, kreeg Ev het idee om videotapes te maken waarop werd uitgelegd wat dat internetgedoe pre-

De Twitter Story

cies was. Die zomer reed hij in zijn gele BMW rond om winkeliers over te halen om video's van hem te kopen. Veel verkocht hij er niet.

Maar had Ev eenmaal een idee in zijn hoofd, dan was hij vastbesloten om het ook ten uitvoer te brengen. Je zou er eerder in slagen om de draaiing van de aarde tot stilstand te brengen dan dat je Evan Williams kon tegenhouden bij het uitvoeren van zijn meest recente ideetje.

Na high school ging hij niet ver van huis; hij schreef zich in aan de universiteit van Nebraska in Lincoln, maar na anderhalf jaar vond hij de studie en de professoren tijdverspilling. Op een middag in 1992 stuitte hij, toen hij in zijn studentenkamertje zat te lezen, op een obscuur artikel over een reclamegoeroe die in Florida woonde en werkte. Ev werd zo door het verhaal getroffen dat hij de man probeerde te bellen om te vragen of hij personeel nodig had. Na een paar gesprekken met een antwoordapparaat zei Ev: *'Fuck it!'* en stapte in het oude Chevy-busje van het gezin. Hij reed de 3000 kilometer naar Key West, Florida. Daarmee had hij zijn studie beëindigd en was zijn geld op. Hij betaalde voor benzine met zijn creditcard en sliep in de auto. 's Morgens, als de zon van de Deep South hem wekte, stopte hij een bandje – vaak met een luisterboek over marketing of bedrijfskunde – in het cassettedeck van de auto en luisterde hij terwijl hij over de lege wegen reed. Toen hij in Florida aankwam, klopte hij op de deur van de topreclameman en verzocht om een baan. Onder de indruk van Evs koppigheid en overtuiging nam de man hem meteen aan. Maar al na enkele maanden beseftte Ev dat de goeroe eerder een zeikerige artiest was dan een advertentiekunstenaar. Dus deed hij nu hetzelfde de andere kant op; hij reed, met een korte onderbreking in Texas, rechtstreeks terug naar Nebraska.

Die koppigheid viel bij mensen ook nogal eens verkeerd. Bij O'Reilly Media werd hem een keer opgedragen om het reclamemateriaal voor een van de nieuwste producten van het bedrijf te

schrijven. Ev reageerde door het hele bedrijf te mailen dat hij dat niet zou doen omdat het product 'een stuk stront was'.

Met dit irritante trekje maakte hij in Californië niet veel vrienden, dus iedere avond reed hij op zijn geleende fiets terug naar huis langs de druiven, die al gauw in iets zouden veranderen wat hij zich niet kon permitteren. Was hij eenmaal weer boven de garage, dan zat hij daar in zijn eentje goedkoop bier te drinken in die ene kamer die precies groot genoeg was voor een matras, een kleine, bruine kitchenette en zijn kostbaarste bezit: een pc.

Hier zou hij zichzelf leren programmeren, met als enige vrienden de krekels die hem rond de garage aanmoedigden om een taal te leren spreken die alleen computers konden verstaan.

Na een tijdje kon hij dan toch aan de beperkingen van het slaperige noorden van Californië ontsnappen en hij wist niet hoe snel hij in Palo Alto moest komen om bij Intel in dienst te treden en later bij Hewlett-Packard, waar hij standaardsoftware schreef en geleidelijk een paar vrienden kreeg, die net als hij in de high-techindustrie werkten. In de weekeinden nam hij de trein naar San Francisco, waar zijn nieuwe maatjes hem meenamen naar feestjes van jonge bedrijven. De aantrekkingskracht van de stad bracht hem er uiteindelijk toe een goedkoop, krakkemikkig appartement te huren in de wijk Mission District.

Hij ontmoette Meg Hourihan, een vrolijke programmeur die Evs opinies en passie voor computers deelde en de twee begonnen een kortstondige liefdesaffaire. De relatie duurde niet lang, maar ze besloten samen een bedrijfje op te richten. Ze begonnen zonder een cent met een handvol vrienden in Megs appartement met Pyra Labs. De groep wilde software gaan schrijven om de productiviteit op de werkplek te verhogen. Maar hier ontwikkelde zich al het patroon waar Ev zijn hele leven niet meer aan zou ontsnappen: Pyra groeide uit tot iets beters.

Ev en een andere werknemer hadden een eenvoudige interne website gebouwd die Pyra-werknemers op de hoogte moest houden van de dagelijkse vorderingen van de werkzaamheden. Meg

De Twitter Story

hield niet zo van dit zijpad en liet dat merken ook; het was volgens haar weer eens een Ev-afleiding. Toen Meg in de zomer van 1999 een week op vakantie was, presenteerde Ev deze dagboekwebsite aan de wereld. Hij noemde hem Blogger, een woord dat tot dat moment niet bestond. Hij dacht dat hij mensen zonder enige kennis van programmeren in staat zou stellen een *weblog* te scheppen, een 'blog'.

Toen Blogger steeds populairder begon te worden onder technische nerds, ging Meg eindelijk de mogelijkheden ervan inzien, maar nog niet die van Ev. Ze was bang dat hij niet de kwaliteiten had om een bedrijf te leiden, terwijl het papierwerk zich opstapelde en rekeningen niet betaald werden. Er brak een minimachtsstrijd uit, waarin Meg probeerde de start-up helemaal in handen te krijgen, maar Ev weigerde voor haar opzij te gaan. Uiteindelijk viel het vijf mensen tellende Pyra-team uiteen en bleef Ev zonder vrienden en alleen achter om vanuit zijn woonkamer zijn bedrijf te leiden.

Rond diezelfde tijd kwam ook een einde aan de *tech boom*, die getransformeerd was tot een internetbubbel en ontplofte. De prijzen van aandelen begonnen te zakken en op de NASDAQ, de beurs in aandelen van hightechbedrijven, gingen miljarden dollars in rook op. Binnen enkele maanden verdwenen talloze bedrijven. Banen werden schaars, bedrijven sloten hun deuren en de meeste mensen die naar Silicon Valley waren gekomen om rijk te worden, verlieten de streek bankroet.

Ev ging echter nergens naartoe. Hij had een toekomstbeeld van Blogger waarin iedereen zijn eigen blog kon krijgen, de tegenhanger van een eigen krant online. In tegenstelling tot zijn eenzame dagen op high school werd Evs afzondering nu verlicht door een connectie met de wereld via de honderden blogs die verzezen in dit stadje waarvoor hij de fundamenten had gelegd: Blogger, met een bevolking van tienduizenden.

Op zijn eigen blog, *EvHead*, sloot hij digitale vriendschappen met andere bloggers. Overdag schreef hij aanhoudend aan pro-

gramma's, soms wel veertien of zestien uur achtereen, om Blogger uit te breiden en nieuwe functies aan de service toe te voegen. 's Nachts schreef hij op zijn blog over de *electro* waar hij naar luisterde, films die hij had gezien en een botsing die hij had met de IRS, de belastingdienst, over achterstallige belastingen. En als de maan al hoog aan de hemel stond, checkte hij de blogs voor de laatste keer, wenste de mensen van het internet welterusten, rolde zich op zijn bank op tot een bal tussen de lege pizzadozen van de afgelopen week en de lege Snapple-flessen en viel in slaap. Geen vrienden, geen werknemers, geen geld. Alleen maar Ev.

Hij kwam er al gauw achter dat, als je maar voldoende mensen een microfoon geeft, er altijd wel iemand iets in gaat roepen wat beledigend is voor iemand anders. Er kwamen dan ook constant klachten binnen bij Blogger. Mensen ergerden zich aan politieke blogs, religieuze blogs, naziblogs, blogs waarin woorden werden gebruikt als 'nigger' en 'spic' en 'kike' en 'retard' en 'whitey'. Ev besefte dat het onmogelijk zou zijn alle posts op de site in de gaten te houden en dus koos hij voor een 'alles-moet-kunnen'-mentaliteit.

Terwijl Blogger en de kunst van het bloggen steeds verder doorsijpelden in het dagelijks leven, begon Ev met advertenties op de site, en samen met donaties van mensen die er gebruik van maakten, verdiende hij net voldoende om een paar programmeurs in dienst te nemen. In 2002 verhuisden ze naar een kleine ruimte die ze voor 400 dollar per maand huurden en die griezelig veel leek op een oud detectivekantoor.

Van Blogger maakten inmiddels bijna een miljoen mensen overal ter wereld gebruik, met bijna 90 miljoen blogposts per dag – in 2002 enorme aantallen. Toch was het 'kantoor' niet groter dan een eenkamerstudio: bijna 4 bij 4 meter. Het vertrek was donker en vochtig. Een van de drie kleine witte klokken die aan de muur hingen, was al lang geleden gestopt met tikken en zag eruit alsof hij gewoon in slaap gevallen was, met de kleine wijzer die op de zeven een dutje deed en de grote bij de tien in winterslaap.